

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró I.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) II. rendű, II.rendű felperes neveáltal képviselt III.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) III. rendű felperesnek, dr. Rost Sándor ügyvéd (fél címe 2) által képviselt I.rendű alperes neve(I. rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve(II. rendű alperes címe) II. rendű, a Berecz Ügyvédi Iroda (fél címe 3, ügyintéző: dr. Berecz Sándor ügyvéd) által képviselt III.rendű alperes neve(III. rendű alperes címe) III. rendű, a Lendvai és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 4., ügyintéző: dr. Lendvai Balázs ügyvéd) által képviselt IV.rendű alperes neve(V. rendű alperes címe) V: rendű, a Dulin Ügyvédi Iroda (fél címe 5, ügyintéző: dr. Dulin Zsolt ügyvéd) által képviselt VIII.rendű alperes neve(VIII.rendű alperes címe) VIII. rendű, a dr. Csanádi Márk Ügyvédi Iroda (fél címe 6, ügyintéző: dr. Csanádi Márk ügyvéd) által képviselt IX.rendű alperes neve(IX.rendű alperes címe) IX. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Budapest Környéki Törvényszék 2013. november 18. napján meghozott, 16.P.20.330/2010/85. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 86., az VII. rendű alperes részéről 87., a VIII. rendű alperes részéről 89., a IX. rendű alperes részéről 88. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és a III. rendű felperesnek a IX. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét teljes egészében elutasítja, és a IX. rendű alperes perköltségviselésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Az V. és VIII. rendű alperesek tekintetében a jogsértés tényének megállapítását úgy pontosítja, hogy azt állapítja meg, miszerint az V. és VIII. rendű alperesek azon valótlan tények híresztelésével, melyek szerint az I. rendű felperes megütötte, megrúgta és leköpte a II. rendű alperest, valamint a II. rendű felperes a nyakánál fogva rángatta ...t, megsértették az I. és II. rendű felperesek jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a III. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a IX. rendű alperesnek 30.000 (harmincezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. és VIII. rendű alpereseket, hogy külön felhívásra fizessenek meg az államnak személyenként 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi az V. rendű alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 32.000 (harminckettőezer) forint fellebbezési illetéket.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes valótlanul állította a 2009. október 23. napján kelt panaszában, hogy az I. rendű felperes megütötte a II. rendű alperest (nem teljes erőből), majd belerúgott, valamint hogy leköpte, és ezzel megsértette az I. rendű felperes jóhírnevét.

Az I. rendű alperes valótlanul állította a 2009. október 23. napján kelt panaszában, hogy a II. rendű felperes ...t a nyakánál fogva rángatta, és ezzel megsértette a II. rendű felperes jóhírnevét.

A III. rendű alperes valótlanul állította a 2009. október 23. napján kelt kiegészítő jelentésében, hogy az I. rendű felperes lefejelte őt, valamint megragadta és megcsavarta a nemi szervét, és ezzel megsértette az I. rendű felperes jóhírnévhez való jogát.

Az V. és VIII. rendű alperesek megsértették az I. és II. rendű felperesek jóhírnévhez fűződő jogát akkor, amikor az I. és III. rendű alperesek közleményének a nagy nyilvánosság elé tárásában közreműködtek, azt továbbították.

A IX. rendű alperes megsértette a II. rendű felperes jóhírnévhez való jogát, amikor valótlanul állította a 2009. szeptember 10. napján kelt 639-2/2009/III. számú határozatának indokolásában, hogy a III. rendű felperesnek a városi sportegyesületekkel rendezetlen gazdasági-pénzügyi kapcsolata áll fenn.

Kötelezte az V. rendű alperest, hogy egyetemlegesen fizessen meg az I. és II. rendű felpereseknek 200.000 forint kártérítést, és ennek 2009. október 29. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatát.

Kötelezte a VIII. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű felpereseknek 200.000 forintot, valamint ennek 2009. október 29. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatát.

Kötelezte a IX. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a III. rendű felperesnek 100.000 forintot, valamint ennek 2009. szeptember 10. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatát.

Kötelezte az I., III., V., VIII. rendű alpereseket, hogy a fenti jogsértő magatartásuk miatt kérjenek bocsánatot az I. és II. rendű felperesektől, és ezt saját költségükön tegyék közzé az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül a ... legközelebb megjelenő számában, annak utolsó oldalán a sportrovatban, valamint szintén 15 napon belül a ... című napilapban és az ... hírportálon.

Kötelezte a IX. rendű alperest, hogy 15 napon belül a ... című hetilap legközelebbi számában jelentessen meg egy olyan közleményt, amelyben elnézést kér a III. rendű felperestől, amiért a 2009. szeptember 10. napján kelt 639-2/2009/III. számú határozat indokolásában valótlanul állította a felperesről, hogy a városi sportegyesületekkel rendezetlen gazdasági és pénzügyi kapcsolatai vannak, és ezért tiltotta el a Szentendre név használatától.

Az I., II. és III. rendű felperesek ezt meghaladó kereseti kérelmeit elutasította.

Kötelezte az V. és VIII. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az I. és II. rendű felpereseknek egyetemlegesen 11.000-11.000 forint perköltséget.

Kötelezte az I. és II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a II. rendű alperesnek 22.500 forint + áfa perköltséget.

Úgy rendelkezett, hogy az I., III. és IX. rendű alperesek a felmerült költségeiket maguk viselik.

Kötelezte az I. és III. rendű alpereseket, hogy 13.500-13.500 forint, az V. és VIII. rendű alpereseket, hogy 27.000-27.000 forint le nem rótt eljárási illetéket külön felhívásra fizessenek meg.

Kötelezte az I. rendű felperest, hogy 27.000 forint le nem rótt eljárási illetéket külön felhívásra fizessen meg, míg az I. és II. rendű felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg külön felhívásra 13.500 forint le nem rótt eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 78. § (1), (2) bekezdéseit, a 84. § (1) bekezdésének a), b), c), e) pontjait.

Abból indult ki, hogy a hírnévrontás a mástól szerzett ismeretek továbbadásával is megvalósulhat.

A II. rendű alperes nem tudta kétséget kizáróan igazolni, hogy az I. rendű felperes valóban megütötte volna. Ez a közlés fegyelmi eljárás során hangzott el a II. rendű alperes részéről, és az szorosan az eljárás tárgyához kötődött. A közlése sértő, durva kijelentéseket nem tartalmazott. A II. rendű alperes közlései nem kerültek a nyilvánosság elé, ezért ez nem jelentett jogsérelmet az I. rendű felperes számára. Az elsőfokú bíróság ezért ezt a kereseti kérelmet elutasította.

Az I. rendű alperes esetében megállapította, hogy a ...hez benyújtott kérelmében az I. és II. rendű felperesekre nézve olyan állításokat tett, amelyek valóságtartalma a bizonyítási eljárás során nem igazolódott.

Nem nyert aggálytalanul bizonyítást a III. rendű alperes kiegészítő jelentésében foglaltak, mely szerint az I. rendű felperes lefejelte a III. rendű alperest, és csavargatta a nemi szervét. A III. rendű alperes, mint játékevezető a kiegészítő jelentés tekintetében betartotta az eljárási rendet, és a mérkőzésen, illetőleg a mérkőzést követő eseménysorról beszámolt. Szabályosan történt a jelentés hivatalos szervnek való megküldése is.

Az I. és III. rendű alperesek esetében azt állapította meg, hogy míg egyikük feladatkörében járt el, a másikuk egy eljárást kezdeményezett. Az általuk előadottak alkalmasak voltak a felperesek jóhírnevének megsértésére, a mellett hogy mindkét közlés jelentős sajtónyilvánosságot is nyilvánosságot kapott. Az I. és III. rendű alperesek nyilatkozatairól azt állapította meg, hogy a felperesek társadalmi megítélését hátrányosan befolyásoló, sértő, jóhírnév megállapítására alkalmas közléseknek minősülnek.

Az V. és VIII. rendű alperesek vonatkozásában azt állapította meg, hogy a magatartásuk a mástól szerzett ismeretek továbbadására terjed ki. Egyikük sem győződött meg az I., II. és III. rendű alperesek állításainak valóságalapjáról,

és felhatalmazást sem kértek, illetőleg kaptak arra, hogy információikat továbbítsák, különösen úgy, hogy az V. rendű alperes olyan személynek is tovább adta az ismereteit, akiről tudható volt, hogy internetes hírportálon azt közzé teszi. Az V. és VIII. rendű alperesek elismerték a perben, hogy a kérdéses közléseket továbbították, ezek alapját azonban nem sikerült aggálytalanul bizonyítani, így a jogsértés esetükben is megállapítható volt az I. és II. rendű felperesek terhére.

Nem minősítette alaposnak a III. rendű felperes azon kereseti kérelmét, mely szerint jogsértőnek minősült a VIII. rendű alperes azon magatartása, hogy aláírásokat gyűjtött ellene. Úgy foglalt állást, hogy aláírásgyűjtéssel a jóhírnév megsértése nem lehetséges, és azt sem sikerült kétséget kizáróan igazolnia a III. rendű felperesnek a perben, hogy a VIII. rendű alperes valóban kezdeményezte az általa állított aláírásgyűjtést.

Az I., V. és VIII. rendű alperesek elégtételadására kötelezésével kapcsolatosan kiemelte, hogy ezzel összefüggésben alapvető feltétel, hogy ez ugyanabban a formában biztosítsa a jogsértés megállapításának megismerését, mint ahogyan a jogsértő magatartásról mások tudomást szereztek. Ennek tartalmát a felperesek keresete alapján állapította meg, és módját pedig úgy határozta meg, hogy az alpereseknek ezt saját költségükön kell biztosítani, azokon a fórumokon, ahol a sérelmezett valótlan tartalmú állítások megjelentek.

Az eltiltás polgári jogi igényével összefüggésben kifejtette, hogy ennek alkalmazása csak akkor lehetséges, hogy ha alappal lehet tartani a jogsértés esetleges megismétlődésétől. Megítélése szerint a rendelkezésre álló adatok alapján ez nem merülhetett fel, ezért az eltiltást nem alkalmazta az alperesekkel szemben.

A felperesek I. és II. rendű alperessel szembeni nem vagyoni kártérítési igényét alaptalannak minősítette, mivel esetükben felróhatóság nem volt megállapítható, függetlenül a jogsértés elkövetésétől, figyelemmel arra, hogy az I. rendű alperes a mérkőzésen történtek kivizsgálását kérte, a III. rendű alperes pedig játékvezetői jelentést készített.

Az V. és VIII. rendű alperesekkel szembeni nem vagyoni kártérítés esetében arra következtetett, hogy egyik alperes sem járt el körültekintően a sérelmezett közlés nyilvánosság elé tárása során, mivel az I. és III. rendű alperesek a panaszukat, illetőleg jelentésüket nem a nyilvánosságnak szánták. Az V. és VIII. rendű alperesek esetében ezért azt állapította, hogy felróható magatartást tanúsítottak, ami a kártérítési felelősségüket megalapozta.

Az V. és VIII. rendű alpereseket egyaránt arra kötelezte, hogy az I. és II. rendű felpereseknek egyetemlegesen fizessenek meg 200.000-200.000 forint nem vagyoni kártérítést. Az V. és VIII. rendű alperesek viszonyában azt állapította meg, hogy egyikük magatartása sem volt súlyosabbnak minősíthető a másikénál, hiszen lényegében azonos magatartással valósították meg a jóhírnév megsértését. Mérlegelési jogkörében értékelte a jogsértés súlyát, az elkövetési módot, illetőleg annak hatását és eredményét. Megítélése szerint az V. és VIII. rendű alperesek magatartásának hiányában a panaszbeadvány, illetőleg a kiegészítő jelentés kizárólag a ... berkein belül marad, és jogsérelem nem történik. A kamatfizetés kezdő időpontját 2009. október 29. napján állapította meg, tekintettel arra, hogy az ... című lapban a felpereseket érintő valótlan közlések ekkor jelentek meg.

A III. rendű felperesnek a IX. rendű alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmével összefüggésben a IX. rendű alperesnek egyrészt azt kellett bizonyítania, hogy az önkormányzati tulajdonban lévő sportpálya közüzemi díjtartozása tekintetében a III. rendű felperesnek tartozása keletkezett. A IX. rendű alperes azonban nem tudta bizonyítani a közlés valóságtartamát. Ebben a tekintetben úgy foglalt állást, hogy a tartozást nem lehetett kifejezetten a III. rendű alperes terhére róni. Másrészről arra következtetett, hogy a III.

rendű felperesnek a határozat meghozatalakor nem voltak rendezetlen gazdasági, pénzügyi kapcsolatai más sportegyesületekkel. Ennek sértő jellegével összefüggésben azt fejtette ki, hogy a III. rendű felperes szempontjából nem közömbös, hogy milyen képet alkotnak róla. Ha az a felfogás alakul ki esetében, hogy a városi sportegyesülettel rendezetlen a pénzügyi kapcsolatai, az alkalmas a róla kialakult kép negatív befolyásolására.

Ezen kereseti kérelemrész eltiltással kapcsolatos felperesi igényt nem tartotta alaposnak, mivel a jogsértés megismétlésétől nem kellett tartani. Az elégtételadást azonban a kereset szerint elrendelte.

Az elsőfokú bíróság a IX. rendű alperest 100.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte a III. rendű felperes részére, mivel a IX. rendű alperes felróható magatartást tanúsított. Megállapította, hogy a valótlan kijelentések alkalmasak a III. rendű felperessel kapcsolatosan kialakult értékítélet negatív befolyásolására, ezért alapos a nem vagyoni kártérítési igény. A kamatfizetés kezdő időpontját a IX. rendű alperes határozatának keltéhez, 2009. szeptember 10. napjához igazította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I., V., VIII. és IX. rendű alperesek nyújtottak be fellebbezést.

Az I. rendű alperes a fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperesek keresetének teljes elutasítását. Másodlagosan indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását.

Hivatkozott arra, miszerint nem állt szándékában, hogy az általa írtak ilyen mértékű nyilvánosságot kapjanak, és nem kívánta a VIII. rendű alperes közeli ismerősének, valamint az V. rendű alperesnek való továbbítást. Az általa jegyzett panaszt a hivatalos utat betartva küldte meg, és célja kizárólag a mérkőzésen történeteknek, a ... irányába való jelzésére terjedt ki. Jogsértést nem valósított meg, mert egy fegyelmi eljárás esetleges megindíthatóságára vonatkozó bejelentést tett, és magatartása még gondatlannak sem minősülhet. Előadta, hogy a panaszában foglaltakat a bizonyítási eljárás során kívánta igazolni, azonban az elsőfokú bíróság a tanúk vallomásainak egy részét érdekeltségre és elfogultságra hivatkozva indokolás nélkül elvetette. A határozat indokolásából pedig nem derül ki az, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást mely bizonyítékokra alapítva állapította meg, és az sem következethető, hogy elvégezte-e a bizonyítékok egybevetését, és összességükben való értékelését.

Az is vizsgálat tárgyát kellett képezze, hogy az I. és II. rendű felperesek közszereplőnek minősülnek-e. A felperesek széles körben ismert személyek, utánpótlás korú labdarúgók nevelésével foglalkoznak, és az I. rendű felperes korábban válogatott labdarúgó is volt. Az I. és II. rendű felpereseknek számítaniuk kellett arra, hogy a mérkőzés közben, illetőleg után a tevékenységüket a nyilvánosság is figyelemmel kíséri, és ezzel kapcsolatosan negatív vélemények is megfogalmazásra kerülnek.

Az V. rendű alperes fellebbezésében elsődlegesen indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását.

Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vele szembeni kereset vonatkozásában a felperesek keresetének elutasítását kérte.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével állapította meg, és az indokolási kötelezettségének sem tett eleget.

Előadta, hogy a felperesek által kifogásolt eseményeket más személyek jórészt nem látták. Ebben az esetben alapvetően a tanúk vallomásainak értékelése, ezek

közötti ellentmondás esetén pedig a vallomások mérlegelésének volt helye. Az elsőfokú bíróság ezzel szemben nem adta indokát annak, hogy mely tanúvallomást és milyen okból rekesztett ki a bizonyítékok közül elfogultság címén. Az alperesek a sajátos körülmények miatt kényszerültek a valóság bizonyítására. Lényeges körülménynek minősítette, hogy az I. rendű felperessel szemben az adott mérkőzésen tanúsított magatartása miatt eltiltás tartalmú fegyelmi határozat született. Szintén fontos körülmény, hogy az I. rendű felperes hasonló magatartása miatt ilyen, verbális konfliktusokban már érintett volt. Az elsőfokú bíróság a hivatalos eljárásban benyújtott jelentést, valamint panaszlevelet okirati bizonyítékként nem értékelte, kizárólag a peres felek előadásaként vette figyelembe. Előadta továbbá, hogy az érintett tanúvallomása ellenére állapította meg azt az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű felperes az illetőt a nyakánál fogva rángatta.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének kártérítésre vonatkozó rendelkezései megalapozatlanok, mert e tekintetben a bíróság bizonyítást nem folytatott. Önmagában a személyiségi jog megsértése nem eredményezi a nem vagyoni kártérítés megtérítésére kötelezést is. A felpereseknek szükséges igazolniuk a jogellenes magatartást, az el nem hárítható hátrány bekövetkezését és az ok-okozati összefüggéseket is. Nem vagyoni kártérítési igényt akkor érvényesíthetnek, ha bizonyítják, hogy a jogellenes magatartással okozati összefüggésben olyan hátrány érte őket, melyeknek csökkentéséhez, vagy kiküszöböléséhez indokolt és szükséges a nem vagyoni kárpótlás megítélése. Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítésről kizárólag a felperesek keresete alapján határozott, a hátrányok tekintetében bizonyítási indítvánnyal nem éltek. Hivatkozott továbbá arra, hogy a rendelkezésére állt két dokumentumban foglaltak valóságtartalmában okkal bízhatott, azokkal kapcsolatosan nem kellett szükségszerűen kétségeknek felmerülnie. A rendelkezésre álló e-mail nem igazolja azt, hogy a kérdéses dokumentumokat ... részére továbbította volna. Kizárólag az tárható fel, hogy a magánlevelezése körében juttatta el egy szülő barátjának. Ezzel pedig nem a nyilvánossághoz közvetítés volt a célja. Az nem került bizonyításra a per során, hogy az ... újságírójának eljuttatta a perbeli dokumentumokat.

Álláspontja szerint a vele szembeni elégtételadásra irányuló kereseti kérelem azért került előterjesztésre, mert a felperesek a sajtó-helyreigazításra vonatkozó igényérvényesítési határidőket elmulasztották.

A VIII. rendű alperes kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a vele szembeni kereset elutasítását.

Másodlagosan a kártérítési igény elutasítását, illetőleg mértékének csökkentését, valamint a megállapított perköltség és illetékfizetési kötelezettség rá eső arányát és mértékét kérte megváltoztatni.

Hivatkozott arra, hogy a felperesek keresete nem terjedt ki arra, hogy a III. rendű alperes közleményét a VIII. rendű alperes híresztelte. A felperesek alapvetően az I. rendű alperes nyilatkozatainak továbbadását kifogásolták. A per során nem terjesztettek elő keresetet, és azt nem is bizonyították, hogy a III. rendű alperes közléseit a VIII. rendű alperes továbbította. Ezzel kapcsolatos bizonyítás elmaradása, vagy annak lehetetlensége kizárólag a felperesek terhére eshet. Amennyiben az általa való továbbítás ténye egyértelműen nincs bizonyítva, akkor azt nem lehet úgy értékelni, hogy elkövette a jogsértést a felperesek terhére.

Megítélése szerint nem lehetséges az, hogy több tanú szinte egybehangzó vallomását az elsőfokú bíróság azért nem vette figyelembe, mert álláspontja szerint a tanúk nem voltak érdektelenek. Az adott történés igazolására csak és kizárólag azok képesek, akik a helyszínen jelen voltak. A meghallgatott tanúk vallomásával szembeállítható vallomás nem volt. A sértettet is tanúként kellett figyelembe venni, és a nyilatkozatát csak azért, mert a vendégcsapat játékosa volt, nem lehetett figyelmen kívül hagyni, annál is inkább, mivel a perben nem volt alperes. Vitatta a kártérítés terhére való megállapítását mind

jogalapjában, mind összecszerűségében is. Hivatkozott arra, hogy körültekintően járt el, mert a játékvezetőnél tudakozódott, hogy az I. rendű alperes állításai valósak-e. A játékvezető pedig független a csapatoktól és az edzőktől. Az ... cikke is nyilatkoztatta az I. rendű felperest, akinek az álláspontját a lap közölte. Az I. rendű alperes nyilatkozatát szó szerint továbbította, ahhoz nem toldott hozzá semmiféle más gondolatot. Hivatkozott arra is, hogy az ...hez nem ő juttatta el a nyilatkozatot, és erre maga sem adott felhatalmazást másnak, ezért a magatartását nem lehetett felróhatónak minősíteni. Előadta továbbá, hogy több okirati bizonyíték is rendelkezésre állt, amik az I. rendű felperes fegyelmi elmarasztalását igazolták, és voltak ilyen határozatok a III. rendű felperes játékosaival kapcsolatban is. Ezen bizonyítékokat az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, és ezt külön nem is indokolta meg. Hivatkozott arra, hogy az I. rendű felperes megítélése azért sem változhatott hátrányosan, mivel edzői működéséhez szükséges érvényes licenckártyája nincsen, holott az elsőfokú bíróság ítélete hivatkozik arra, hogy utánpótlás korú labdarúgók nevelésével foglalkozik. A megállapított nem vagyoni kár összegét is alaptalannak minősítette, függetlenül a felróhatóságtól, mivel a felperesek az eredeti igényükben az aláírásgyűjtés szervezését is kifogásolták, de utóbbival kapcsolatban a felperesek pervesztesek lettek. Téves volt az elsőfokú bíróságnak a perköltség viselésére vonatkozó döntése is, mivel az ítélet az I., III. és IX. rendű alperesek részbeni pervesztességét állapította meg, ezzel szemben csak az V. és VIII. rendű alpereseket kötelezte perköltség viselésére.

A IX. rendű alperes kérte az elsőfokú ítéletnek a rá vonatkozó döntése megváltoztatását és a felperesek keresetének vele szembeni elutasítását. Hivatkozott arra, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok ellentétben állnak az elsőfokú bíróság megállapításaival, ezért a tényállást tévesen állapította meg, és abból helytelen jogi következtetést vont le. Álláspontja szerint az elsőfokú eljárás során igazolást nyert a közüzemi tartozás fennállásának ténye, és az is, hogy ez a III. rendű felperes működésével összefüggésben keletkezett. Ténykérdésnek minősítette azt, hogy a közüzemi díjtartozás összegével kapcsolatban pénzügyi elszámolási jogvita alakult ki, és ennek tényét a III. rendű felperes sem vitatta. Álláspontja szerint a díjhátralék viselésére hárman voltak kötelezettek, és ezek közül az egyik a III. rendű felperes. A másik ilyen kötelezett volt a ..., ezért az a határozati indokolás, mely szerint a felperesnek a másik városi sportegyesülettel rendezetlen gazdasági-pénzügyi kapcsolata volt, valós megállapításnak minősül. Ezen valós megállapítás jogsértés megállapítására ezért nem vezethetett, illetőleg más határozatában sem tett olyan valótlan állítást, amely III. rendű felperes jóhírnév sérelmét eredményezhette.

Az I. és II. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozták. Előadták, hogy az I. rendű alperes fellebbezésében foglalt nyilatkozatok ellentmondásosak. A mérkőzés után írott dokumentumában azt állította, hogy az I. rendű felperes rúgta meg, míg a bírósági tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy nem tudta ki rúgta meg ténylegesen. Tett továbbá olyan nyilatkozatot is, mely szerint bizonytalan abban, hogy az I. vagy a II. rendű felperes rúgta-e meg. Elismerte azonban, hogy a levélben foglaltak nem igazak. Ilyen körülmények között pedig kifejezetten az I. rendű alperestől származó nyilatkozat áll rendelkezésre a vonatkozásban, hogy a per alapját képező állítása valótlan. A jogerős fegyelmi határozatban is az szerepel, hogy nincs olyan bizonyíték, ami alátámasztaná a tettelegesség megtörténtét, a fegyelmi határozattal szemben azonban az alperesek nem nyújtottak be jogorvoslatot, ezt csak a felperesek tették meg.

Az V. r. alperes fellebbezésében foglaltakkal kapcsolatosan előadta az I. rendű felperes, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem lehetett arra következtetni, hogy bármilyen tettelegességet tanúsított volna bárkivel szemben.

A tanúk egyértelműen igazolták azt, hogy nem történt fizikai atrocitás. Az alperesi tanúk ilyet nem láttak és nem is láthattak, mivel az öltözőben nem volt senki. Alaptalan az az érvelés, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően a tanúvallomásokat, hiszen azokon nem is volt mit értékelni ténylegesen. Nem alapos a fellebbezés abban a tekintetben sem, hogy az elsőfokú bíróság nem kísérelt meg szembesítést, mert ez megtörtént, azonban a nyilatkozatok ellentmondásosak maradtak, az elsőfokú bíróság pedig erre tekintettel hozta meg a határozatát. A játékvezető által összeállított jelentésben foglaltak valótlanok, ez a fegyelmi eljárás és az elsőfokú bírósági eljárás során is megállapításra került, így helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor ezt okirati bizonyítékként nem vette figyelembe. Alaptalanul hivatkozik az V. rendű alperes arra is, hogy a nem vagyoni sérelmet nem bizonyították, hiszen még az eseményeket követő több évvel is az interneten megtalálhatók a valótlan tartalmú közlések. A szülők mind a mai napig rákérdeznek az I. rendű felperes munkájával kapcsolatosan ezekre az eseményekre. Több iskolaigazgató is visszautasította az együttműködést az I. rendű felperessel, visszautalva ezekre a valótlan történésekre. Ilyen körülmények között pedig az I. rendű felperes nem tudja megfelelően végezni a munkáját. Az elsőfokú eljárás során rendelkezésre állt az a dokumentum is, ami igazolja, hogy az V. rendű alperes e-mail címéről küldték el a levelet.

A VIII. rendű alperes az I. rendű felperes megítélése szerint kulcsszereplője az ügynek, mivel a ...ának akkori vezetője volt. Ilyen funkciójából adódóan elsősorban az I. rendű felperesnek, mint edzőnek a képviselést kellett volna, hogy ellássa, ahelyett hogy a hivatalos minőségében megkapott levelet egy barátjának továbbítsa. Ez a felróhatóságát nyilvánvalóan megalapozza.

A IX. rendű alperes fellebbezésével összefüggésben hivatkoztak arra, hogy nem tényszerű az az álláspont, hogy rendezetlen lett volna a helyzet. A közüzemi díjtartozások nem a III. rendű felperesi sportegyesület tevékenységéhez kötődtek. A rendelkezésükre álló kimutatásból egyértelműen következik, hogy a tartozások 2009. június 30. napjáig bezárólag keletkeztek, ehhez képest a sportegyesület bérleti szerződése 2009. június 13-án kelt. A gázszolgáltatást nem lehetett használni az ingatlanon, így nyilván szintén nem a működésükhöz kapcsolódott. Rámutattak, hogy szerződéses jogviszonyban a városi önkormányzattal álltak.

A IX. rendű alperes fellebbezése alapos, míg az I., V. és a VIII. rendű fellebbezései alaptalanok.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján, csak a fellebbezéssel érintett részben bírálhatta felül.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal túlnyomórészt egyetértett, a IX. rendű alperes marasztalásával azonban nem.

Az I. rendű sérelmezett magatartásának vizsgálata során azt kellett megállapítani, hogy az általa jegyzett írásbeli közlésben foglaltak valós tartalmúnak minősíthetők-e. Ebben a tekintetben a másodfokú bíróság elégtelennek minősítette az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelését, és a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti felülmérlegelését végezte el. Elsősorban arra mutat rá, hogy önmagában annak jelzése, hogy a meghallgatott tanúk nem voltak érdektelenek, illetőleg egy részük közvetlen tudomással sem bírt az eseménysorról, nem minősülhet a bizonyíték részletes mérlegelésének. Az elsőfokú bíróság összegző módon értékelte lényegében eredménytelennek az alperesi tanúbizonyítást, de érdemi indokát nem adta az elfogultság megállapításának. Rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy az I. és II. rendű felperes esetében nincs jelentősége annak, hogy közszereplőnek minősülnek-e, mivel ha a kifogásolt közlések valótlanok, az ilyen nyilatkozatokat egyáltalában nem kötelesek tűrni.

Az mindenképpen megállapítható volt a felek előadásaiból és a rendelkezésre álló dokumentumokból (I. rendű felperes közlése, III. rendű alperes jelentése), hogy valamiféle konfliktushelyzet kialakult a labdarúgó mérkőzés után. A másodfokú bíróság ezt a konfliktust kialakulása, eseményei, eredményei szempontjából egységesen vizsgálta, azzal, hogy a labdarúgó mérkőzésen történtek, mint közvetlen előzmények nem tartozhattak az értékelésre, mivel egy sportesemény történéseinek megítélése nem tartozik a hatáskörébe.

Tekintettel arra, hogy az eseményekről az I. rendű felperes által sérelmezett írásbeli dokumentumok szóltak, ezért ezek összevetését kellett elsősorban elvégezni, függetlenül attól, hogy a III. rendű alperes magatartásával kapcsolatos elsőfokú bírósági döntést a másodfokú bíróság nem érinthette. Ez azonban a két irat tartalmának összevetését nem akadályozza.

A két dokumentum a ténylegesen fennállott konfliktushelyzetet igazolta. A III. rendű alperes által írt jelentés is kitért a folyosói dulakodásra. A III. rendű alperes beszámolt a vendég csapat edzőjének meglökéséről, továbbá rögzítette azt is, hogy a II. rendű felperes is jelen volt. Az I. rendű alperes a feljegyzésében azt rögzítette, hogy a II. rendű felperes az egyik játékost a nyakánál fogva rángatta, az I. rendű felperes megütötte a II. rendű alperest, őt magát pedig megrúgta, majd leköpte.

Arra nem lehetett következtetni sem a dokumentumok tartalma, sem egyéb körülményekből, hogy az I. és III. rendű alperesek között valamiféle érdekazonosság állt volna fenn a felperesekre terhelő nyilatkozatok írásbeli rögzítése körében. Az is megállapítható a két beszámolóból, hogy azok szerzői a saját sérelmeiket bővebben részletezték, mint a másikat. Ez természetes sajátossága volt a beszámolóknak, mivel az adott személlyel szemben történtek lényegesen nagyobb hangsúlyt kapnak általánosságban is.

A két iratban foglaltak az I. rendű felperes magatartását egy kifejezetten feldühödött személy agresszív fellépéseként mutatták be, mellyel szemben az I. rendű alperes hasonló magatartást nem tanúsított.

Kifejezetten a két irat alapján nem lehetett arra következtetni, hogy az azokban foglaltak egymással ellentétben állnának, de egymást kiegészítő részleteket is csak a mérkőzés végi szituációról, a nézők felzúdulásáról, a pályáról levonulás nehézségeiről tartalmaztak.

Az I. rendű felperes mérkőzésen tanúsított magatartásával kapcsolatosan lefolytatott fegyelmi eljárás eredményeként született határozat alapvetően az I. rendű felperes mérkőzésen tanúsított magatartásával foglalkozott. Azt azonban rögzítette, hogy az I. és II. rendű alperesek megerősítették, miszerint az öltözőfolyosón dulakodás alakult ki, melyben részt vettek az I. és II. rendű felperesek, valamint az I. és II. rendű alperesek, illetve néhány játékos. Arra nézve is megállapítást tartalmazott, hogy rendezési hiányosságok történtek, mivel a játéktérrel való biztonságos levonulás nem volt biztosított. A tettlegesség tényleges bekövetkezését nem találta bizonyítottnak a Fegyelmi Albizottság. A határozatból, illetőleg az eljárás eredményéből az I. rendű alperes írásban rögzített közléseinek valóságálapjára nem lehetett kétséget kizáró következtetéseket levonni.

A Fegyelmi Albizottság meghallgatásán előadottaknak különös jelentősége volt abból a szempontból, hogy ez a sérelmezett eseményeket követő másfél héten belül került megtartásra.

A felperes ezen a meghallgatáson előbb elismerte a dulakodás tényét, majd azt közölte, hogy lökdösődés nem történt, az eseményeket verbális vitának minősítette. (27. sorszámú irat melléklete; ... Versenybizottság jegyzőkönyve 5. oldal). Elmondta, hogy lefogta a II. rendű alperes kezét, és azt monda neki „ha még egyszer hozzáérsz a feleségemhez eltöröm a kezedet”, ezen túlmenően a III. rendű alperessel pedig közvetlen közélről kiabált (jkv. 2. oldal). Az események leírásaként a II. rendű felperes is dulakodást említett (jkv. 7. oldal), ami a megfogásával, megütésével, lökdösésével, fálnak szorításával járt. Az I. és II. rendű alperesek pedig velük szemben történt könyöklésről, rúgásról, leköpésről,

ütésről, illetve ütés kísérletéről számoltak be. Az I. rendű alperes azt is elismerte, hogy fogta, tartotta a II. rendű felperes kezét (jkv. 11. oldal). Mindebből az a következtetés volt levonható, hogy a felek között olyan vita alakult ki, melynek során bizonyosan testi kontaktusba kerültek egymással, és az I. rendű felperes is jelentős mértékben felbőszült állapotban volt. Az előadások tartalmából és egymáshoz való viszonyából, az kétséget kizáróan megállapítható, hogy a dulakodás közvetlen kiváltó oka az volt, miszerint a II. rendű felperes kérdőre vonta a ... együttes egyik játékosát a mérkőzés végén tanúsított magatartásáért. Elmondta, hogy a gyermek karját megfogta és beszélni akart vele. Mivel az I. és II. rendű alperesek a fegyelmi meghallgatáson elismerték, hogy a II. rendű felperest rángatták, illetve kezét lefogták, a másodfokú bíróság arra következtetett, hogy erre azért került sor, mert a II. rendű felperes is testi kontaktusba került a játékosal, különben az alperesek magatartása nem magyarázható.

Ezzel összefüggésben külön értékelés tárgyává tette a másodfokú bíróság azt is, hogy a II. rendű felperes a fegyelmi tárgyaláson előadott, vele szembeni tettlegesség miatt a felperesekhez hasonló módon - a fegyelmi eljárást megelőzően - nem tett bejelentést a ...hez, és a későbbi feljelentését (20/F/3. sorszámú irat) sem ezekre tekintettel nyújtotta be. Ennek azért tulajdonított jelentőséget a másodfokú bíróság, mert az I. és II. rendű felperesek előadásai alapján - kiegészülve az alperesi előadásokkal - inkább II. rendű felperest ért sérelmek rajzolódtak ki.

Ezt követően kellett a felek személyes nyilatkozatait és a perben meghallgatott tanúk nyilatkozatait érdemben vizsgálni, figyelemmel arra is, hogy az esetleges érdekeltységük mennyiben befolyásolta nyilatkozataik tartalmát.

Az mindenképpen következtethető volt, hogy az I. rendű alperes által állítottaknak jelentős számú közvetlen szemlélője nem lehetett, hiszen a felek egyezően nyilatkoztak abban, hogy az események a rendkívül szűk öltözők előtti folyosórészen történhettek, amennyiben ott az I. és II. rendű felperesek, a játékvezető, néhány gyermek jelen voltak, sokkal több személy már nem férhetett el. Ilyen szempontból jelentősége volt a közvetlen tapasztalás hiányának is, illetve fokozott jelentőséget kellett tulajdonítani annak, hogy az egyes tanúk mit és milyen módon érzékeltek, vagy érzékelhettek.

Az I. rendű felperes és a II. rendű alperes előadásában azonos elem, hogy a folyosón tartózkodtak a szentendrei csapathoz tartozó szülők, tehát a feleken kívül bizonyosan egyéb tanúi is voltak az esetnek.

A felek bírósági tárgyaláson lefolytatott személyes meghallgatása alapján újabb elemként jelentkezett az I. rendű felperes részéről az, hogy a II. rendű felperessel szembeni fellépés úgy történt, miszerint a II. rendű alperes teljesen átszorította a II. rendű felperest, ami következő napokban a légzését nagyban befolyásolta (32. sorszámú jegyzőkönyv, 7-8. oldalak).

Az I. rendű alperes pedig egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy az I. rendű felperes ténylegesen nem ütötte meg a II. rendű alperest, mert az elhajolt az ütés elől (41. sorszámú jegyzőkönyv, 4. oldal). Ezzel azonos volt a II. rendű alperes fegyelmi tárgyaláson tett nyilatkozata is, mely szerint az I. rendű felperes próbálta megütni, de nem találta el. A II. rendű alperes az elsőfokú bíróság előtt ugyanezt adta elő (54. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal). Azt is a bírósági tárgyaláson nyilatkozta az I. rendű alperes, hogy nem tudja, az I. vagy a II. rendű felperes rúgta-e meg (41. sorszámú jegyzőkönyv, 7. oldal). A III. rendű alperes is beszámolt a tárgyaláson a ... játékos II. rendű felperes általi rángatásáról, és arról, hogy valamelyik edző megfogta a II. rendű felperes kezét és leszedte a gyermekről. Úgy nyilatkozott, hogy az I. rendű felperes részéről nem látott ütsést, csak azt, miszerint az I. rendű felperes tépi a II. rendű alperes ruháját (54. sorszámú jegyzőkönyv, 9. oldal).

A további értékelés alapján a II. rendű felperes átszorítására való hivatkozás túlzó, ellentmond a II. rendű felperes előadásának is, és a II. rendű alperes

ruhájának megtépésére sem volt egyéb adat, ezért ezek tényálláskénti megállapítására nem talált okot a másodfokú bíróság. Úgy szintén nem lehetett megfelelő következtetést levonni az I. rendű alperes által állított rúgás tényére sem, mivel ezzel kapcsolatosan csak bizonytalan tartalmú nyilatkozatok álltak rendelkezésre a részéről (41. sorszámú jegyzőkönyv, 7. oldal).

... tanú a folyosói eseményeket nem látta, csak a II. rendű alperes gyermekének kiáltását hallotta, ami úgy hangzott, hogy „ne bántsát az apámat!” Ennek közvetlen előzményét nem látta és nem tudta, kinek szólt a felszólítás (73. sorszámú jegyzőkönyv, 7. oldal). ... tanú nyilatkozata is azt tartalmazta, hogy a folyosón kívül tartózkodott, és még csak nem is hallott semmit, mert kint is nagy zaj volt. ... a nyilatkozatával azt erősítette meg, hogy a II. rendű felperes részese volt a dulakodásnak, és azt adta elő, hogy a nevezett kiabált a ... gyerekekkel (75. sorszámú jegyzőkönyv, 2-4. oldalak). ... vallomása szerint az I. rendű felperes határozottan megütötte (később: súrolta) a II. rendű alperest, ez a nyilatkozat azonban nem volt az I. rendű felperes terhére értékelhető, az I. és II. rendű alperesek ellentétes előadása miatt. ... tanúval azonban egyezően adta elő, hogy kiáltott az ütés miatt, és ezt az I. rendű felperessel szemben tette. ... azt nyilatkozta, hogy a II. rendű felperes megrázott több ... játékost a ruhájuknál fogva (75. sorszámú jegyzőkönyv, 8. oldal). ... és ... tanúvallomásai szerint a II. rendű felperes valószínűleg tévedésből, ... t vonta kérdőre a mérkőzés végén történtek miatt, holott a testvére, ... volt a részese az esetnek. Mindketten arról számoltak be, hogy a II. rendű felperes ... nyakát fogta meg, és szorította a falnak. Annak módjával kapcsolatosan, hogy a II. rendű felperes a nyakánál fogva hogyan rángatta a játékost, nem állt rendelkezésre információ. A megfogalmazás lényegében egy fojtogató magatartást jellemzett, de erre nem voltak adatok, és a feleken, illetve az érintetten kívüli tanúk is csak rángatásról, illetve ruha húzásról tettek említést, falhoz szorításról pedig más nem számolt be. Az nyilvánvaló volt az egyéb bizonyítékok értékelése alapján, hogy az I. rendű felperes nem ütötte meg a II. rendű alperest, az azonban vizsgálható volt a személyiségi jogsértés megállapítása miatti kérelem alaposságának megítélése körében, hogy kezét emelt-e egyáltalán a dulakodás során, kifejezetten az ütés érdekében, figyelemmel ... és ... tanúk előadásaira. Az események viszonylag gyors lejátszódása miatt, az I. rendű felperesi ütest megkísérlő mozdulatra sem lehetett messzemenő következtetéseket levonni, különösen azért, mert a felperes a házastársa keze leszorítása miatt lépett fel, de azt nem lehetett megállapítani, hogy e miatt rögtön támadó magatartást tanúsított. A másodfokú bíróság csak arra következtethetett, hogy a dulakodás hevében, lehetett, olyan I. rendű felperesi mozdulat, ami a II. rendű alperes irányába hatott. A teljes eseménysor kialakulása és lefolyása alapján azonban azt nem állapíthatta meg, hogy az I. rendű felperes teljesen vétlen volt, és az I. és II. rendű alperesek pedig tudatosan állítottak valótlant.

Egy dulakodás során nyilvánvalóan a résztvevők olyan közelségbe kerülnek, melynek következtében elkerülhetetlen a közvetlen testi érintkezés és a testfelületek nem várt, kiszámíthatatlan behatásoknak vannak kitéve. Valamennyi bizonyítékot értékelve a másodfokú bíróság nem találta igazoltnak azt, hogy az I. rendű felperes rendkívül felindult állapotban szándékosan megütötte, megrúgta az alpereseket. Az I. rendű alperes feljegyzésbeli leírása azonban ilyen magatartást írt le.

A bizonyítékok részletes elemzése alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a mérkőzést követően a II. rendű felperes az ellenfél egyik játékosát kérdőre vonta, és ennek során a karját vagy ruházatát megfogta. Ezt követően az I. és II. rendű alperesek a gyermek védelmében felléptek és a II. rendű felperes kezét leszorították, ezt látva érkezett az I. rendű felperes, és dulakodás alakult ki a felek között, de kirívóan agresszív magatartásra egyiküknél sem lehetett következtetni. Az eset közvetlen közelében jelen volt a III. rendű

alperes és egy további személy is, akinek a pontos szerepét nem lehetett tisztázni.

Az I. rendű felperes által hivatkozott azon írásbeli nyilatkozat, melyet a szerzőn kívül huszonheten írtak még alá (43. sorszámú irat melléklete) bizonyítékként nem volt értékelhető. A nyilatkozatot jegyző érdemben csak arról számolt be, hogy a folyosóra akkor lépett be amikor a II. rendű felperest kiabálni hallotta, akinek a kezét a vendégcsapat edzője rángatta. Ezt a körülményt más bizonyíték már igazolta. Azt is rögzítette, hogy azt pedig nem látta, miszerint az I. rendű felperes tetteleg bántalmazott volna valakit. A részletes eseményekről közvetlen információkat az írásból nem lehetett szerezni, a felperesi magatartás, felperesek érdekei szerinti igazolására pedig alkalmatlan, mert csak annyit közöl, hogy az alperesek által állított magatartást nem látta. Az aláírók jelentős száma sem társít jelentős bizonyító erőt az irathoz, mivel az aláírások csak az iratban foglaltak támogatását jelentik, nem pedig a személyenkénti ismeretek részletes ismertetését.

Az I. rendű alperes előadása szerint, az I. rendű felperes általi leköpésének nem volt tanúja. Az elmondása alapján, ez a dulakodást követően történt, amikor mindketten a saját csapatuk öltözőjéből léptek ki, de semmiféle közvetlen előzményről, illetve következményről nem számolt be. A felperesi következetes tagadással szemben ezen eseménnyel kapcsolatosan semmiféle következtetést nem lehetett levonni a tényleges történésre nézve, ezért kizárólag ennek az eseménynek a bizonyítatlanságát lehetett megállapítani.

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság által elvégzett bizonyíték értékelés és mérlegelés ugyanarra az eredményre vezetett, mint amilyen következtetésre az elsőfokú bíróság jutott.

A fentiek értékelését követően az I. rendű alperes által feljegyzés formájában írásba foglaltak tartalma az ütés, a rúgás és a leköpés tekintetében valótlannak bizonyult azzal, hogy egyébként az I. rendű felperes is részese volt a dulakodásnak. A II. rendű felperes az egyik gyermeket valóban megfogta, de a nyakánál való rángatás, mint lényegi körülmény szintén nem nyert bizonyítást. A feljegyzésben foglaltak összefoglalása lényegesen súlyosabban mutatta be az eseményeket a tényleges történéseknél és ez a valóság eltorzításához vezetett. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy az I. rendű alperes megsértette az I. és II. rendű felperesek Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdése szerint oltalmazott jóhírnevét, mivel a közlések jelentős mértékben befolyásolták az I. és II. rendű felperesek megítélését.

A felperesek az V. és VIII. rendű alperesek magatartásával kapcsolatosan azt kifogásolták, hogy közreműködtek az I. rendű alperes által jegyzett írásos dokumentum sajtóhoz való eljuttatásában.

Az iratok között rendelkezésre állt az I. rendű felperesnek címzett két e-mail (1/F/3., 20/5. sorszámok), melyekben ... az ... részéről arról tájékoztatja az I. rendű felperest, hogy milyen anyagokat kaptak és a feladó ezeket a ... címről továbbította. A VIII. rendű alperes személyes meghallgatása alkalmával elmondta, hogy egy telefonbeszélgetést követően küldte meg a részére az I. rendű alperes a feljegyzését, melyet a ... főtítkárára kívül továbbított barátjának, az V. rendű alperesnek is (65. sorszámú jegyzőkönyv, 3. oldal). Az V. rendű alperes is elismerte a személyes meghallgatása alkalmával (73. sorszámú jegyzőkönyv, 2. oldal), hogy a feljegyzést közvetlenül a VIII. rendű alperestől kapta, majd ezt továbbította ... barátjának, aki az ... újságírója volt.

Ezen bizonyítékokból egyértelműen nyomon követhető volt, hogy az I. rendű alperestől, az V. rendű alperesen keresztül, a VIII. rendű alperestől az ... egykori szerzőjéhez jutottak az információk. Ez a láncolat egyértelműen bizonyítja, hogy a sajtó miként szerzett tudomást, az eredetileg nem a

nyilvánosságnak szánt közlésekről. Mindezt alátámasztja az, hogy az ... munkatársa megjelölte az V. rendű alperes e-mail címét is, mint eredetet. Mindezzel összefüggésben a felperesek a jóhírnevük sérelmének megállapítását kérték. A Ptk. 78. § (2) bekezdése kizárólag a legjellemzőbb ilyen jogsértő magatartás leírását tartalmazza, amikor úgy fogalmaz, hogy a jóhírnev sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényről állít, híresztel, vagy valótlan tény hamis színben tüntet fel. A jogszabály meghatározásból az következtethető, hogy a jóhírnev sértést valamilyen más személlyel szembeni közléssel lehet megvalósítani. A közlés, mint magatartás számos módon kivitelezhető, így akár mástól származó, ellenőrizetlen, harmadik személlyel szemben jelentős súlyú állításokat tartalmazó nyilatkozatokat magában foglaló dokumentumok továbbításával is. A perbeli esetben az V. és VIII. rendű alperesek magatartása ezt valósította meg.

Az V. és VIII. rendű alperesek gondatlanul jártak el, mert tudva az I. rendű alperesi dokumentumban foglaltak fegyelmi bizottsági elbírálásának hiányáról, megfelelő tájékoztatás nélkül adtak tájékoztatást olyan személyeknek, akikre a feljegyzésben foglaltak nem tartozhattak. A VIII. rendű alperes jogtalanul és indokolatlanul hozta az V. rendű alperes tudomására a dokumentumban foglaltakat. Ugyanígy jellemezhető az V. rendű alperes tevékenysége is a barátjával kapcsolatosan.

A mástól származó valótlan tartalmú közlések továbbítása a Ptk. 78. § (2) bekezdése szerinti híresztelés tényállásának felel meg, a másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletének jogsértést megállapító részét, a jogsértés pontos meghatározásával, és a híresztelő magatartás feltüntetésével pontosította.

Az elsőfokú bíróság helyesen kötelezte az V. és VIII. rendű alpereseket elégtétel adására és nem vagyoni kártérítés megfizetésére is. Mindkét alperes nem az általában elvárható magatartást tanúsította, és az I. és II. rendű felperesek személyiségének megítélését, a ténylegestől eltérő információk nyilvánosság elé tárásával befolyásolták, ezért a nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezésük a Ptk. 339. § (1) bekezdése és a 355. § (1) és (4) bekezdései szerint indokolt volt. A megítélt összeg a gyakorlat által alkalmazott minimum összegekhez közelített, ezért csökkentésükre a másodfokú bíróság nem látott indokot.

A VIII. rendű alperes fellebbezésében hivatkozott arra, hogy a felperesek - az elsőfokú ítéletben foglaltaktól eltérően - nem terjesztettek elő keresetet azzal kapcsolatosan, hogy a III. rendű alperes jelentésében foglaltakat is híresztelte. A felperesek a per során nem is bizonyították, hogy a III. rendű alperesi jelentést továbbította.

A keresetlevelükben a felperesek az V. és VIII. rendű alperesekkel kapcsolatosan csak az I. rendű felperes feljegyzésének továbbítását kifogásolták (1. sorszámú irat, 2. és 3. oldalak). Ugyanezen irat kereseti kérelmet rögzítő részében az V. rendű alperes esetében is csak, az I. rendű alperes jogsértő közleményeinek nyilvánosság elé tárását jelölte meg jogsértésként (1. sorszámú irat, 5. oldal). A VIII. rendű alperessel szemben határozott kereseti kérelmet a keresetlevél nem tartalmazott, amit a felperesek a 2010. július 7. napján (17. sorszámú jegyzőkönyv, 2. oldal) és a 2010. december 1. napján (32. sorszámú jegyzőkönyv, 5. oldal) tartott tárgyalásokon pótoltak. A felperesek ekkor sem terjesztették ki a keresetüket a III. rendű alperes jelentésének továbbításával kapcsolatos magatartásra.

Az elsőfokú bíróság a fentiek szerint túlterjeszkedett a felperesi kereseten, mellyel megsértette a Pp. 215. § szabályát, mely szerint a döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen. A jogsértés azonban nem eredményezi az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését, az a másodfokú eljárásban orvosolható. A másodfokú bíróság az V. és VIII. rendű alperesek által terhére rótt, a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti jogsértés - a fentiek szerint pontosított - megállapításakor mellőzte a III. rendű alperes jelentésére való utalást.

A másodfokú bíróság a IX. rendű alperessel szembeni kifogásolt önkormányzati határozatban foglalt tartalmat nem minősítette jogsértőnek. Egységes a gyakorlat abban, hogy a más típusú jogvitában, a vitával összefüggésben az egyik fél tevékenységével kapcsolatosan tett állítások tisztázása kifejezetten az adott jogvitára tartozik. A személyiségi jogi per nem szolgálhat ezeknek a nézetkülönbségeknek feloldására, az egyes nyilatkozatok sérelmezésével. Az önkormányzati határozat tartalmából alapvetően az következethető, hogy az önkormányzatnak egy bizonyos ingatlannal kapcsolatosan követelése állt fenn, és megítélése szerint ezért többen közösen tartoznak helyt állni. A bérlőknek perig egymással elszámolási vitájuk keletkezett. Ez egy olyan szerződési alapú vita az önkormányzat, a III. rendű felperes, illetőleg egyéb sportegyesület között, melynek eldöntése nem tartozhat egy személyiségi jogi perre, még akkor sem, ha az önkormányzat álláspontját a III. rendű felperes tévesnek minősíti. A határozat nem tartalmaz sértő és bántó megfogalmazásokat, ezért személyiségi jogsértés megállapítására nem adhat okot.

Az elsőfokú bíróság helyesen döntött a perköltségről, figyelemmel arra is, hogy a megállapítási igények alapján a per tárgyának értékét a meg nem határozható perérték alapján kellett számítani, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (2) bekezdésének b) pontja szerint. Mivel az elsőfokú bíróság az V. és VIII. rendű alpereseket nem vagyoni kártérítés megfizetésére is kötelezte, helyesen határozott e két alperes elsőfokú perköltségviseléséről. Az illetékviseléssel kapcsolatos döntése is helytálló volt a határozat indokolásában foglaltak szerint.

Az I., V. és VIII. rendű alperesek fellebbezései nem vezettek eredményre, ezért a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése kötelesek viselni a fellebbezési illetéket. Az V. rendű alperes fellebbezésén 16.000 forint illetéket lerótt, azonban a fellebbezési illeték 48.000 forint, az Itv. 39. § (2) bekezdésének b) pontja és a 46. § (1) bekezdése alapján.

A jogorvoslati eljárásban az I. és II. rendű felperesek jogi képviselőt nem vettek igénybe és külön költséget sem igazoltak, ezért részükre a másodfokú bíróság nem állapított meg másodfokú perköltséget.

A IX. rendű alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a III. rendű felperes köteles viselni az első- és másodfokú perköltségeit a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. A perköltség a IX. rendű alperes jogi képviselőjét, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll.

A III. rendű felperes személyes illetékmentességére tekintettel a IX. rendű alperes eredményes fellebbezése miatt a le rótt fellebbezési illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint.

Budapest, 2015. február 24.

. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

. Hercsik Zita s.k.
bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:
tisztviselő
Fővárosi Ítéltábla
2.P.20.205/2014/5.

Záradék:
A végzés 2015. IV. 8-án jogerős.
Bp. 2015. IV. 21.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró I.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) II. rendű, II.rendű felperes neveáltal képviselt III.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) III. rendű felperesnek, dr. Rost Sándor ügyvéd (1092 Budapest, Ráday utca 53. fszt. 5.) által képviselt I.rendű alperes neve(2081 Piliscsaba, Garancsi utca 24.) I. rendű, II.rendű alperes neve(2080 Pilisjászfalu, Állomás utca 1/E.) II. rendű, a Berecz Ügyvédi Iroda (1134 Budapest, Csángó utca 20/A. III/15., ügyintéző: dr. Berecz Sándor ügyvéd) által képviselt III.rendű alperes neve(2011 Budakalász, Szentendrei út 3-5. A. III/3.) III. rendű, a Lendvai és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 5., ügyintéző: dr. Lendvai Balázs ügyvéd) által képviselt IV.rendű alperes neve(2016 Leányfalu, Sasülés utca 12.) V: rendű, a Dulin Ügyvédi Iroda (1136 Budapest, Tátra utca 6. III/10/A., ügyintéző: dr. Dulin Zsolt ügyvéd) által képviselt V.rendű alperes neve(V.rendű alperes címe) VIII. rendű, a dr. Csanádi Márk Ügyvédi Iroda (fél címe 2I/4., ügyintéző: dr. Csanádi Márk ügyvéd) által képviselt VI.rendű alperes neve(VI.rendű alperes címe) IX. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, meghozta a következő

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla a 2.Pf.20.205/2014/4. számú ítéletét az alábbiak szerint javítja ki:

Az V. és VIII. rendű alperesek tekintetében a jogsértés tényének megállapítását úgy pontosítja, hogy azt állapítja meg, miszerint az V. és VIII. rendű alperesek azon valótlan tények híresztelésével, melyek szerint az I. rendű felperes megütötte a II. rendű alperest, valamint megrúgta és leköpte az I. rendű alperest, továbbá a II. rendű felperes a nyakánál fogva rángatta ...t, megsértették az I. és II. rendű felperesek jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait.

A végzés ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, amelyet a Fővárosi Ítéltáblán kell előterjeszteni 9 példányban a Kúriához címezve.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Ítéltábla 4. sorszámú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, a jogsértés tényének megállapítását pontosította, rendelkezett a másodfokú perköltség és a fellebbezési illeték viseléséről.

A másodfokú bíróság az ítélet kihirdetését követően észlelte, hogy az V. és VIII. rendű alperesek jogsértése megállapításának pontosítása - figyelemmel az indokolási részben foglaltakra is - hibásan történt.

A másodfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 224. § (1) bekezdése alapján a határozatát kijavította.

A fellebbezés lehetőségét a Pp. 233/A. § és a 239. § alapján alkalmazandó 224. § (4) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2015. február 26.

. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

. Hercsik Zita s.k.
bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő